

Voor u ligt weer een nieuwe Sepatoe Roesak.

U kunt ten alle tijden kopij insturen naar het secretariaat of naar G.v. Gils.
Wij wensen u veel leesplezier en hopen u weer te mogen ontmoeten op de reünie van 11 mei a.s.
Een fijne lente en mooie zomer toegewenst namens het gehele bestuur.

Sepatoe Roesak ,

Het blad van 2-6 RI April 2006

Website [http:// www.sepatoeroesak.nl](http://www.sepatoeroesak.nl)

Inhoud:

Nieuwsberichten en oproepen bestuur;	
Reünie en loterij, van de penningmeester	Blz 1
Opa voor de klas – door Johan Cats	Blz 2
Aanval vliegveld Semarang door Jan Wijers	Blz 4
Marineondersteuning Semarang	Blz 5
Vervolg Dagboek Henny van Oosterhout	Blz 8
Het verhaal van Huib Lankhuizen	Blz 11
Al doende leerden wij	Blz 16
In Memoriam en ziekenhoekje	Blz 17
Jubilea	Blz 18
OVW-er door Men v.d. Wetering	Blz 19
Oud Strijder	Blz.20
Uitnodiging reünie...	Blz 21
Bus Reünie	Blz 22
Inschrijfformulier	Blz 23

Onze activiteiten , worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.

Adressen van de leden reüniecommissie

Mevr.Marianne Lankhuizen. Secretaresse,
Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.
Telefoon :010-4386745 of 06-25278220 E-mail a.jong12@chello.nl
Adreswijzigingen, jubilea, overleden en telefonisch contact
Bij voorkeur tussen 19.00 en 20.00 uur
Website www.sepatoeroesak.nl

Dhr.Wim Veldman, 1^e penningmeester,
M.de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel
telefoon: 073-5477087 E-mail: wij.veldman@hccnet.nl

Mevr. Ine Luykx-van Gils, 2^e penningmeester
Oude Antwerpsepostbaan 36, 4741 TK Hoeven
telefoon 0165-502134 E-mail: adenine@hetnet.nl

Dhr G van Gils, Leistrtaat 11, 4818 NA Breda
Telefoon 076-5874252 E-mail: gerritvangils@hetnet.nl

De heer J.H.P.Cats, Eikstraat 11, 4621 JL Bergen op Zoom
Telefoon 0164-242365 e-mail: cats.jo@home.nl

Voor betalingen en donaties

Rabobank rekeningnr. 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6-RI
Wim Veldman, M.de Ruijterstraat 22, 5481 GH Schijndel

Onze activiteiten , worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.

Nieuwsberichten, mededelingen en oproepen

Hierbij delen wij u mede dat de heer Lofty van Bussel zijn functie als hulpsecretaris heeft opgezegd en graag weer gewoon als bezoeker aan de reünie wil gaan deelnemen. Langs deze weg wil ik Lofty heel erg bedanken voor al zijn inzet en hulp waarop ik in de afgelopen tijd heb mogen rekenen. Het was een fijne samenwerking.

Marianne Lankhuizen.

Herinneringsboek Zo maar wat herinneringen door A. Verhulst

Bij voldoende aanmeldingen is het mogelijk om een aantal nieuwe herinneringsboeken te laten drukken. U kunt zich bij het secretariaat laten inschrijven voor eventueel een nieuw exemplaar. Bij herdruk wordt dan contact met u opgenomen.

Reünie en loterij.

Ook dit jaar willen we met de reünie weer een loterij gaan houden en wij hopen dat u, net als het voorgaande jaar, weer enthousiast prijsjes meebrengt voor de loterij. De opbrengst komt de kas van 2-6 RI weer ten goede.

Sepatoe Roesak

Besloten is dat bij overlijden van een sobat, nog een maal het boekje Sepatoe Roesak aan de nabestaanden wordt gezonden. Is er dan nog interesse om het boekje te ontvangen, gaan wij een bijdrage in rekening brengen van € 2,50. U dient dat dan kenbaar te maken via het secretariaat. Hiermede hopen wij de onnodige verzendkosten en kosten drukken boekjes te kunnen verminderen. Alleen door het nemen van deze maatregelen hopen wij in deze dure tijden het voortbestaan van onze activiteiten te kunnen waarborgen. Wij hopen dat u hiervoor begrip kunt opbrengen.

De penningmeester en overige leden bestuur.

Nieuwe computer.

Het secretariaat heeft dringend een nieuwe computer nodig. De pc waarop nu gewerkt wordt, krijgt na meer dan 9 jaar ernstige ouderdomsverschijnselen. Zuchtend en kreunend weet de pc weer net een nieuw boekje tot een geheel te maken. .

De vraag is deze, Kunnen wij met zijn allen voor een bijdrage zorgen voor een nieuwe pc met windows XP of is er een van u die wellicht een jongere pc over heeft staan voor ons secretariaat.?

De penningmeester en secretaresse.

Opa voor de klas

Het was weer een zondag dat de kinderen en kleinkinderen op visite kwamen en de familienieuwtjes werden bijgepraat. De kleintjes hoorden het gesprek knabbelend aan hun chips zonder aandacht aan, althans dat dachten wij, het gesprek. Het ging over politiek en oorlog.

Netjes het gesprek afwachting, kwam ze naar me toe, Susie 11 jaar. "Onze meester heeft aan ons gevraagd: "wie zijn opa heeft de oorlog meegemaakt en is ook in Indië geweest?" Toen heb ik mijn vinger opgestoken en toen vroeg de meester of ik opa wilde vragen om tijdens de geschiedenisles te komen praten over de oorlog en Indië." Daar zit je dan met het vragende smoeltje van je kleindochter voor je. Ik wilde niet dat zij de meester moest teleurstellen en ik stemde toe. Zondag de afspraak gemaakt. Woensdag daarop voor de klas!

Ik had dat nog nooit eerder gedaan dus maar een paar punten op het spiekbriefje zetten. Op de vraag "hoe laat moet ik er zijn?" was het antwoord: "geschiedenisles 10.30 tot 11.15 uur."

Woensdag om kwart over tien was ik aanwezig in Wouw. Ik werd naar groep 8 gebracht en daar stond de "slimme" meester mij al op te wachten.

Met een lach op zijn gezicht vertelde hij mij dat n.a.v. de dodenherdenkingen en bevrijdingsdag hij de taak had iets aan de kinderen te vertellen en iets bij te brengen over de oorlog van '40-'45 en waarom de soldaten naar Indië gingen. Het was toen bij hem opgekomen, dat dit niet beter gedaan kon worden dan door iemand die dat zelf meegemaakt had, zodoende de vraag aan de klas wie er een opa had die daarover iets te vertellen had.

Nu ben ik ook niet van gisteren. ik kon daar niet zomaar als gewone opa binnen komen. Het moest toch een beetje op een "soldaten-opa" lijken. Dus trok ik het tenue van de "Wapenbroeders" aan, compleet met eretekens van B.S., Orde en Vrede, Vrijwilligersmedaille, Mobilisatie-oorlogskruis, draaginsigne gewonden, speld met helm, zwaard en lauwertak, stropdas van Tijgerbrigade, OVW- embleem, de grote tijgerkop die we in Indië droegen en de baret op met het embleem van de Limburgse Jagers. De bekkies van de kinderen vielen niet alleen open, maar ook het bekkie van de meester. Alleen over die versierselen kan je al een half uur praten.

Verder had ik al de lectuur die wij krijgen als veteraan bij mij. De Wapenbroeder, Sobat VOMI, Kareoler, Checkpoint en natuurlijk onze eigen Tijger" die ik dubbel had. De bladen heb ik achtergelaten als documentatie voor het schoolpersoneel.

Over de oorlog '40-'45 is al veel te vertellen, maar goed het gaat er de kinderen om, wat heeft de man zelf meegemaakt, wat heeft hij beleefd? Wat voor hen spannend is, wat door de Duitsers persoonlijk tegen de burgers, bv.

De razzia's, te werkstelling in Duitse fabrieken, bombardement Rotterdam, verzet en overgave van het Nederlandse leger door gen. Winkelman, het vertrek van de koningin naar Engeland, de ondergrondse en het verzet, wat de mensen deden voor de onderduikers en Joden, waaraan de Joden herkenbaar waren en waarom de haat van de Duitsers tegen hen, maar ook de zigeuners en homo's. Je vertelt ze over de gaskamers, maar ook over eigen verzetsmensen die het met de dood hebben moeten bekopen.

Tijdens het gesprek sta je er van te kijken hoeveel vragen en hoeveel zij wilden weten. Vragen over aardappelen smokkelen bij de boer omdat er te weinig bonnen waren voor brood. Over N.S.B.-ers die de burgers controleerden op pasjes. Leg eens uit wat een N.S.B.-er is. Waarom pakten die jouw aardappelen af, als je van de boer kwam? Je kunt zo ontzettend veel vertellen over de oorlog. Je merkt ook hoe weinig zij er van weten. Het is mij opgevallen dat zij wel weten wie de bevrijders zijn van Nederland. Ze komen klassikaal op de Canadese en Engelse kerkhoven.

Als je overschakelt waarom de Nederlandse soldaten naar Indië gingen, merk je nagenoeg dat zij daar heel weinig over weten.

Over het algemeen genomen wordt er gedacht dat we moesten gaan vechten tegen de Jappen om Indië als kolonie terug te krijgen, terwijl koningin Wilhelmina toch wat anders beloofd had. Als je dan gaat vertellen dat je daar orde en rust ging brengen, dat je mensen ging beschermen tegen de eigen bevolking, tegen pemoeda's, bendes en georganiseerde troepen, dat er toch ook goede Jappen waren die de vrouwen in de kampen beschermden tegen eigen bendes.

Dat er toch veel gevochten moest worden tijdens de politionele acties om het land vrij te maken zodat de bevolking weer op de sawah's konden werken en met hun handel naar de markt konden. Dat de Nederlandse soldaten kleine ziekenhuizen bouwden in de omgeving van de kampongs. Hoe pijn het deed bij de Nederlandse soldaat als een van hen sneuvelde.

De klas wordt stil als je op sommige dingen gedetailleerd in gaat. De bekkies vallen open. De vragen komen los. Alles willen ze weten.

Er is zoveel te vertellen over het vergeten leger, wat wij toch waren.

Hetgeen ik hier beschrijf is maar een kleine greep. Ik kreeg 45 minuten, Het werd 1½ uur. De kinderen bleven liever luisteren dan de 10 minuten pauze te nemen waar ze recht op hadden.

Tijdens de vragen die ze mij stelden, waren mijn gedachten wel eens ergens anders..... Hebben wij als vaders – opa's niet te weinig verteld over ons goed bedoelde werk in dienst? Ook over de onderscheidingen werden veel vragen gesteld.

Het was ook voor mij een ongewone ervaring met deze kinderen te mogen werken. Als je kans krijg, moet je het zeker ook doen!

Johan Cats 2005

Aanval op vliegveld Semarang

Zondag 4 augustus 1946

In de vroege ochtend werd een tamelijke hevige aanval op onze posities op het vliegveld uitgeoefend. Hoewel het aan onze zijde ook verliezen kostte, werd de aanval met succes en grote verliezen voor de vijand afgeslagen. Niet alleen op het vliegveld, maar ook bij 13 R.I. en Stoottroepen vielen de extremisten aan. Tegen vier uur werd ik wakker van enkele mortiergranaten welke in de omgeving van het vliegveld vielen.

Een poosje hoorden we enkele schoten, tenslotte zelfs flinke mitrailleurstoten in een halve cirkel om ons heen. Mijn maat die bij mij in de tent slaapt, werd er intussen ook wakker van en we besloten beiden om op te staan en eens rond te kijken wat er eigenlijk gaande was. Het bleek dat geen eigen patrouilles in het voorterrein waren, dus moest het vuur van de vijand afkomstig zijn. Plotseling brak het vuur van alle kanten los en ja hoor, daar kwamen ze aan in dichte rijen schreeuwende, met geweren en bajonetten in de hand. In een minimum van tijd zaten allen in stelling en wij bij onze mortieren. Al onze mitrailleurs begonnen te "rammelen" en het regende in korte tijd rondom het vliegveld mortiergranaten! De kogels kloten ons om de oren en spoedig was er al een gewond bij de stukken, een schot door zijn bovenbeen. Van de stormers was spoedig niet veel meer te zien na de eerste vuurdoop. Nu echter werd het nog beter opletten, want schuifelend en kruipend kwamen ze gedekt nog steeds nader. Enkele "snipers" waren al tot op 40 meter genaderd. Echter verder kwam er geen een, want daar moesten ze over een kale vlakte of tenminste open terrein en dan de prikkeldraad nog. Er zouden er heel wat kunnen komen voordat onze mitrailleurs ze niet meer machtig waren. Echter het duurde te lang en weldra hoorden we dan ook "zuinig met munitie". "Mortieren naar links, ze trekken om" hoorden we het commando. Onmiddellijk kreeg ik de opdracht met mijn stuk en bemanning de nieuw aangegeven positie in te nemen. Ik twijfelde er vast niet aan of de aanvallers kregen het ook van die kant behoorlijk warm. Vanuit een oude locomotief welke daar stond kon ik het terrein goed overzien en gaf de vuur-commando's door middel van tekens.

"Waarom gaat de Mitchell niet de lucht in en waar blijft de munitie en versterking" klonk het. Inderdaad onze jachtbommenwerper stond daar vooraan op de startbaan echter de bemanning wasin de stad. Het vuren werd langzamerhand wat minder en hoe laat het onderhand al wel was, daar hadden we geen idee van. "Dekkingsvuur! Daar komt versterking". En werkelijk daar kwamen drie wagens in volle vaart aanstuiven. Een Rode-Kruiswagen, een wagen met munitie en de bemanning van onze "Mitchell". Dat was een hele verlichting natuurlijk, want er was al een dode en drie gewonden.

De wagen werden wel beschoten maar werden gelukkig niet geraakt. Onder dekkingsvuur steeg onze "Mitchell" op en weldra dook hij met zijn dertien mitrailleurs over onze vijanden. Toen hij weer daalde en op de landingsbaan stond bleek het dat er ook op hem was geschoten en geraakt was...Echter er werd brandstof bijgetankt en munitie aangevuld en toen steeg hij weer op, om helaas nimmer terug te keren.... Na nog enkele schoten gelost te hebben zagen we plotseling neerstorten!!!! Of het toestel aangeschoten was, na zijn eerste tocht of een defect had: wij wisten het niet. Een donkere opstijgende rookwolk wees de plek aan waar het toestel uit brandde.Zes mensen weer verloren..... dat trof ons diep. De eerste compagnie en enkele gevechtswagens, die intussen ook in actie waren gekomen droegen er zorg voor dat de verkoelde lijken opgehaald konden worden.

Het neergestorte toestel Mitchell was hetzelfde toestel waarmee Kapitein Veldman en luitenant Fick op 10 juli 1946 zijn omgekomen, Nog geen maand geleden. !!Onwillekeurig moet ik thans nog denken aan de gebrekkige voorlichting die we hebben gehad tijdens het tekenen van de verbandakte. De b.s "bewakingsdiensten" waren in tussen veranderd in een complete oorlog"

Na de middag gingen diverse patrouilles over het veld in. Op enkele na, hadden de meeste van de schreeuwers van vanmorgen de benen genomen. De patrouilles gingen tot laat in de avond door en ook vannacht zal verscherpte bewaking niet overbodig zijn

Dagboek J.H.Wijers, zondag 4 augustus 1946 deel 1. blz. 181

Marineondersteuning Semarang

In augustus 1946 moest de marine het leger bij Semarang ondersteunen. De troepen van de Koninklijke landmacht lagen daar vlak om de stad heen. Ook het nabijgelegen vliegveld was in Nederlandse handen. De Nederlandse perimeter was maar klein, nauwelijks meer dan de stad. Infiltratie bracht de vijand spoedig aan de stadsgrenzen of aan de haven. Het terrein miste diepte om de vijand op te vangen. Het was dus van belang de tegenstander op een afstand te houden, wat door veelvuldige patrouilles geschiedde. 's Nachts moest men zich echter weer binnen de eigen linies terugtrekken. Uitbreiding van de perimeter was volgens de Britse orders niet toegestaan.

Op 4 augustus 1946 werd door de Indonesiërs een grote aanval ingezet, waarbij zij tot op het vliegveld doordrongen. Na felle gevechten wisten de Nederlandse troepen dat weer te heroveren.

Daarna volgden aanvallen aan de andere kant van de stad, die eveneens werden afgeslagen.

Hr.Ms. Abraham Crijnsen, die op patrouille langs de noordkust van Midden-Java was, kreeg opdracht om steun te verlenen. Slechts bewapend met één kanon van 7, 5 cm kon het schip echter niet meer doen dan hier en daar vijandelijke stellingen langs de kust beschieten.

Op 7 augustus zetten de Nederlandse troepen een tegenaanval in, zuidoostelijk van de stad, waarbij echter een goed bewapende vijand in een sterke stelling werd aangetroffen. Het lukte niet om deze stelling voor het vallen van de duisternis op te ruimen. De troepen raakten uitgeput.. Aflossing was er niet en van slaap aan het front kwam niet veel. De commandant van de T-brigade vroeg assistentie van de marine. Hr.Ms. van Kinsbergen, die in de buurt van Soerabaja voer, kreeg opdracht om met spoed op te stomen naar Semarang voor het geven van artilleriesteun. In de vroege ochtend van 8 augustus ankerde het schip op de rede van Semarang.

Een sloep bracht de commandant, KLTZ Nuboer, vergezeld van zijn artillerie- en verbindingsofficier naar de wal om de komende acties te bespreken met de OAZ en de brigadecommandant. Dit resulteerde in het aan de wal zetten van de vuurleidingofficier voor aanslagwaarneming en de landmacht stelde een jeep met een mobiel radiostation ter beschikking.

Die middag werd driemaal vuursteun verleend, gericht op troepenconcentraties van de vijand eenmaal werd om een beschieting van een kampong gevraagd, die op 21 kilometer van de ankerplaats van het schip lag. Nuboer besloot daarop te verstomen naar een ankerplaats zo dicht mogelijk onder de kust met maximum schootsafstand vielen de salvo's toch nog te kort; de laatste schoten vielen 600 meter voor het opgegeven doel. Toch was de landmacht tevreden; toevalligerwijs waren de salvo's terecht gekomen op een hoofdkwartier en een vijandelijke batterij, waarvan het bestaan tot op dat moment niet bekend was!

In de middag van 10 augustus arriveerde Hr.Ms. Banckert ter aflossing van de Van Kinsbergen, die in Soerabaja in onderhoud moest. Er waren aanwijzingen dat de Indonesiërs zich verzamelden en dat er in de komende nacht een grote aanval op Semarang te verwachten was. I.v.m. de ernst van de toestand verzocht de brigadecommandant om steun van een tweede oorlogsschip. Pinke gaf opdracht aan Hr.Ms. Kortenaer om naar Semarang op te stomen; de Van Kinsbergen moest daar blijven tot na aankomst van de tweede torpedobootjager.

Afgesproken werd dat de Banckert het frontgedeelte oost van Semarang zou steunen en de Van Kinsbergen west van de stad. De landmacht verzocht om nog voor het donker warden vuur te leggen op de Goenoeng Kebo, een heuveltop van waaraf vijandelijke artillerie de Nederlandse stellingen onder vuur nam, en drie grote kampongs ten zuid-westen van Semarang, waar de vijand zich concentreerde. Ten 17.14 uur werd het vuur geopend op de Goenoeng Kebo. Het was helder weer en vanuit zee was de heuvel goed te zien, zodat het vuur direct goed lag.

Na negen salvo's was de vijand tot zwijgen gebracht. Daarna verlegde de artilleriewaarnemer het vuur naar een kampong achter de heuvel. Na tien salvo's braken er branden uit en sloeg de vijand op de vlucht. Tussen 17.55 en 18.30 uur werden op aanwijzing van de landmacht nog twee kampongs onder vuur genomen, waarvan de laatste op een afstand van ruim dertien kilometer. Die middag werden 152 granaten van 12 cm verschoten en 's nachts kwam het niet meer tot een aanval van de Indonesiërs.

De volgende ochtend was er weer volop werk voor de stuksbemanningen van de Van Kinsbergen. Om 06.45 uur werd het vuur geopend op een vijandelijke artilleriestelling op dertien kilometer afstand. Na tien salvo's was deze stelling uit elkaar gespat. Om 08.15 uur kwam een nieuw verzoek om vuur, nu op een paar kamponghuizen van waaruit met mitrailleurs werd geschoten. Na acht schoten werd de scheepsbatterij door de waarnemer bedankt. Om 09.15 uur werd om vuur gevraagd, nu om een vijandelijke batterij op zestien kilometer afstand tot zwijgen te brengen. Daar waren zeven salvo's voor nodig. Kort daarna kwam de Kortenaer op de rede ten anker en nam de bombardementstaak over. De Van Kinsbergen vertrok naar Soerabaja.

Tussen 11 en 18 augustus gaf de Banckert nog zevenmaal vuur af op vijandelijke stellingen en troepenconcentraties, waarbij ca. 400 granaten werden verschoten. De Kortenaer behoefde slechts tweemaal vuursteun te verlenen, waarbij ca. 110 granaten werden gebruikt.

De aanwezigheid van twee "artillerieschepen" voor Semarang was een zware belasting voor de marine. Toch stuurde Pinke Hr.Ms. Piet Hem en Hr.Ms. van Galen naar Semarang om de daar aanwezige jagers af te lossen. Gelukkig bleek omstreeks 18 augustus de druk op de stad te verminderen. De aanwezigheid van één torpedootjager was zeker nog gewenst, doch de tweede jager kon worden gemist. Besloten werd deze nog aan te houden, voornamelijk om het moreel effect dat dit op de eigen troepen zou hebben. De landmacht was twee weken in bijna voortdurende gevechtsaanraking geweest, en was hoog nodig aan rust toe. De marine maakte van de situatie gebruik om op 18 en 19 augustus met vier torpedootjagers in divisieverband te oefenen; een gelegenheid die zich in Indië maar zelden voordeed. Dit gebeurde dicht langs de kust in de hoop hiermee het nodige ontzag bij de Indonesische strijdkrachten in te boezemen. Na deze oefeningen bleef de Piet Hein nog enige tijd bij Semarang om zonodig te kunnen optreden. De andere jagers vervolgden hun patrouilletochten door de archipel. Tegen het einde van de maand had de T-brigade de situatie rond Semarang weer in handen.

Uit het boek : Operaties in de Oost.

We gaan als vanouds weer verder met een deel van Henny van Oosterhout zijn dagboek. Helaas is Henny geveld door een beroerte. We hopen dat hij weer goed zal herstellen. Henny, nogmaals van harte beterschap en hopen weer snel van je te horen.

Maandag 4 nov'46

Vanmorgen geslapen tot 12.00h en om 13.00h weer op wacht, Ik heb nog een paar brieven geschreven.

Woensdag 6 Nov'46

Vannacht weer wacht gehad en vanmiddag naar de stad. Ik had eerst niet veel zin, maar liet me overhalen. Er werd een mooie film gespeeld "Crash Dive" Over duikboten. Om 23.00h weer terug in het bivak "Pirewapa". Toen zeiden ze dat ik vannacht om 04.00h op patrouille moet. Om 03.00h worden we gewekt. Bah wat een rotzooi en het is niet eens onze beurt. Dat is net iets voor zo'n boer als Boumans.

Donderdag 7 nov'46

Om 03.00h gewekt. In donker gegeten en om 04.00h gingen we het kamp uit. Het was verrekt donker. Je voorman liep als een schim voor je ofschoon hij maar 1 tot 2 m voor je liep. Ik was bij de gewoergroep ingedeeld. We moesten in een

hinderlaag gaan liggen halverwege punt 125 en eventuele vijand opvangen met onze sectie. Ik had onderweg flinke maagkrampen en was aan de diaree. Eindelijk na veel in het donker kwamen we gelukkig op de plaats waar we moesten liggen en zocht een plaatsje waar ik mijn ingewanden kon ontlasten. Ik had de jongens gewaarschuwd. He, he daar knapte ik van op. Er vluchtte nog een vermoedelijk varken. Hij ging er vandoor toen hij mij rook. Het was te donker om hem te zien. Om 06.00h werd het licht en gingen wij op punt 125 in stelling. Ik maakte het me nu wat makkelijk. De bren in stelling gebracht. De rest van de sectie wat verspreid. Ik zag verscheidene schepen in de verte liggen op de ree. De stad zelf konden we niet zien De zon werd warm en het werd wat nevelig. Er was niets bijzonders voorgevallen en kregen order weer terug te gaan. Ons werk weer gedaan en kwamen om 8.30h weer in ons bivak met veel honger Vanmiddag wat genaaid. Verder niets bijzonders.

Vrijdag 8 nov'46

Vanmorgen hebben die klojo's ons kamp met granaten bestookt ofschoon ze voor en naast ons bivak vielen. Er is niet veel terug gevuurd. Zo sparen we onze munitie.

Zaterdag 9 nov'46

Vandaag hard gewerkt op de broeken naaien. 2 Naalden gebroken en die zijn duur. Ik hoop dat ik ze in de stad kan kopen.

De jongens hebben mijn oude brenstelling afgebroken. Hij wordt nu boven de grond gebouwd en met schietsleuf en van boven afgedekt met grond. Hebben dan misschien minder last van de fucking ratten. Vanavond 2 brieven gehad. Van Ria de laatste weken geen post gehad.

Zondag 10 nov.'46

Vandaag is het zondag en heb mij weer eens lekker geschoren. Dat doet je goed en vanmiddag komen er plenty womans en girls om te dansen. Het is jammer dat ik er niet veel van kan, Het was toch een gezellige middag geworden. Een orkestje was ook meegekomen. Ik heb nog een paar borrels gedronken. Er waren er die te veel op hadden. Na de middag is het bezoek teruggebracht met de trucks. Het wordt tijd dat er weer eens wat gebeurt. Er werd vannacht wat verwacht. Maar alles is rustig gebleven. Nu ga ik naar bed. Ik heb die 2 brieven beantwoord. Nu maf ze.

Maandag 11 nov.'46

Niets bijzonders.

Dinsdag 12 nov'46

Vannacht wacht gehad.

Woensdag 13 nov'46

Vanmorgen om 03.00h opgestaan. Om 04.00h vertrokken we met de truck. "Merdeka" onze hond is meegegaan met de 2^e sectie. We zijn bij Djaraka bij het pakhuis uitgestapt. Het was nog behoorlijk donker. De kali overgestoken op weg naar punt 125 om te observeren. Onderweg liepen wilden varkens rond. Het zijn er veel. Er wonen geen mensen meer. Deze tocht heeft veel zweet gekost. Tot 8.00h op punt 125 gebleven en om 9.00h weer in ons bivak. Vandaag niet veel uitgevoerd. We kunnen ieder ogenblik vertrekken als de T.R.I. delegatie komt om Kalipantjoe te bezetten. De vrede tussen Nederland en Indonesië is bijna in kannen en kruiken. De republiek is erkend. Ik denk dat de Engelsen daar achter zitten en Australiërs.

Donderdag 14 nov'46

Vandaag een rustige dag gehad. Vanavond op wacht. Het heeft de hele nacht gemiezd. Ik heb met Wim S. een gezellige wacht gehad. Much getokkeld.

Vrijdag 15 nov'46

Vanmorgen om 7.00h kwam ik af van de wacht. Willem Noske de violist gaf een concert met een pianist, maar ik had zo'n slaap, dat ik en paar uur ben gaan pitten. Vanmiddag naar de stad geweest. Heb machinenaalden gekocht en een aardige film in de tijgerclub gezien. Daarna Dries Timmermans in het hospitaalwezen opzoeken met de ganse bubs. Hij maakt het goed en was vol grappen zoals vroeger voor zijn zware verwonding. Het regent flink.

Om 17.00h zijn we terug gegaan met de truck. Er lagen nog 2 brieven voor mij. Het is voor 2-6RI een zwarte dag geworden. 2 Onderofficieren en een luitn. Daaronder was de tolk Merling, die is zwaar gewond. Zijn been is geamputeerd en sergeant Wely, die pas hier getrouwd is, was op slag dood. De luitenant zwaar gewond. En vannacht een patrouille van de stoottroepen, die in hinderlaag lagen bij de 4^e coy die schoten hun sergeant dood, omdat hij voor langs kwam i.p.v. achter de jongens. Ja, je moet maar pech hebben.

Zaterdag 16 nov'46 "erewacht"

Vanmorgen moesten wij vroeg op, want wij waren de vuursectie. Wij moesten met 12 man de twee kisten dragen. Nadat de vuursectie een beetje vooroefening kreeg op de appelplaats, vertrokken we om 8.30h met een 3-tonner. Bij het N.I.S. gebouw moesten we ons opstellen. Ook een detachement rekruten van het KNIL was daar en van de ondersteuning compy. Om 9.30h vertrokken we naar het Juliana Hospitaal. Daar waren de familieleden en een erewacht opgesteld. De jonge pas getrouwde vrouw van de gesneuvelde majoor van Wely hilde erg. Het valt voor haar niet mee. Pas 14 dagen getrouwd en nu al gesneuveld. Wij, de kistdragers, liepen naar de lijkkamer.

6 Man voor van Wely en wij voor serg. Merling. De twee doden waren nog zwagers ook van elkaar. We moesten de twee kisten op 2 half trucks zetten. Wat was die kist zwaar, Er zaten geen handsvaten op, zodat de scherpe onderkant je in de handen sneed. Zo vertrokken we staande op de truck met de helm op. Achter ons kwam een hele rij auto's. Het nieuwe kerkhof ligt vlak bij het hoofdkwartier op een heuvel bij Tjandi. Het ziet er nog rommelig uit maar ze zijn er nog aan het werk. Toen we op de begraafplaats aankwamen moesten we de kisten van de wagens afhalen en zo'n 200m naar de gedolven graven dragen. Ondertussen was de familie ook de kuil genaderd. Er waren veel mensen en hoge autoriteiten aanwezig, ook de brigade commandant, kolonel de Lange. De kisten werden in de kuil gelaten en het commando "vuur" werd gegeven. De vele vrouwen die schrokken van het salvo. Het doet pijn als je ziet hoeveel de familie heeft. Vooral de jonge vrouw, moet nu alleen verder.

De Majoor sprak nog een afscheidswoord tot de familieleden. Daarna nam ieder afscheid van de doden.

Iedere militair salueerde voor onze gestorven kameraden. Daarna terug naar ons kamp. Ondertussen regende het pijpenstelen. We waren behoorlijk nat geworden.

Vanmiddag een beetje gewerkt en om 16.00h moest onze sectie plotseling er op uit. Want in Kalipantjoer was een TRI patrouille gesignaleerd. Wij hoopten dat ze er nog waren dan kon mijn brennetje ook nog een woordje mee spreken. Toen wij de kamponggrand bereikt hadden, begon het te gieten. Wij gingen in linie door de kampong. Een paar mannen en vrouwen kwamen we tegen, die voedsel zochten in de verlaten kampong. Die zeiden dat pemoeda's de kali al weer over waren. Wij zagen die kerels ook niet meer. We bleven wat schuilen onder een afdak tot het droog werd en gingen terug naar ons bivak. Vanavond nog aan mijn maskotje geprutst (een mini soldaatje)
Ik ga maffen. slamat tidoer.

Maandag 17 nov'46

Brrrr, wat een weer natte moesson. Wat een weer, regen en onweer en modder. O, die plakmodder. Je loopt op hele kleiklumpen. Zijn een half uur thuis van de patrouille. Om 16.00h weer een patrouille. We waren juist het bivak uit toen het weer begon te gieten. Ik heb gauw mijn gascape over mij en mijn brennetje gegooit. Hoofdzaak dat die droog blijft. Dat ik nat word is niet zo erg. We gingen naar Wringintoeloe. Onderwijl bliksemde en donderslagen dat het horen en zien je verging. Het daverde tussen die heuvels. De modder en klei zogen je vast. Je kwam de heuvels bijna niet op. Driemaal de kali over gestoken tot heuphoogte en die stroming van de rivier gooide je van de been. Om 18.00h kwamen in Kalipantjoer. Daar moesten we tot 19.30 h blijven liggen Het was ondertussen opgehouden te regenen. We rookten voor het donker werd nog een sigaret. Mijn lucifers waren kletsnat geworden. Merdeka en nog een hond van ons, zijn de hele patrouille voor de 1^e verkenners uitgelopen.
De arme honden waren kletsnat en rilden van de kou net als wij natte zandhazen. Om 19.30h vertrokken we. Het was stikken donker geworden. Op 1 meter afstand zag je de man voor je niet meer. Ik ben een paar maal tegen Wim S. aangebotst. Je struikelde over takken of tegen een boom op. Niets zeggen, gewoon doorlopen. Je vloekte in je eigen. Klets, daar lag ik op mijn knieën in de modder. Onderwijl was het weer gaan gieten. Plotseling een felle bliksemflits en een daverde slag. Ingeslagen. Het leek wel of er een granaat vlak naast je ontplofte.

Na vele slip en glijpartijen kwamen we vuil, nat en gemodderd in ons bivak aan. Die kamplichten deden ons als een oase in de woestijn lijken.
Het was 20.30h. Vlug gegeten en nog wat gewassen. Brennetje gepoetst. Vlug het ergste schoongemaakt. Nu Finish. Ik ga slapen.

Dinsdag 19 nov. 46

Vanmorgen van de wacht gekomen, Daarna Engelse les van luitn. Maan, Had vanmiddag verlof, maar ben thuis gebleven. Had niet veel zin om weg te gaan.

Verder niets bijzonders. Ik heb van de week nog geen post gekregen. Ik hoop dat ik morgen wat krijg.

Donderdag 21 nov'46

Vanmorgen vroeg is de 1^e sectie op patrouille geweest. Om 9.00h Engelse les. Daarna op een broek nieuwe zakken gezet, De TRI heeft nog geschoten met mortieren en artillerie. Om 18.00h beschoot onze artillerie hun stellingen. De granaten suiden over ons heen. De jongens zijn in het kamp de paden met kiezels aan het verharden. Minder last van de modder en slik. Het regent nu iedere avond en onweert het. I finish this letter. Morgen om 7.00h wacht in de stelling.

Zaterdag 23 nov.'46

Vanmiddag met verlof naar de stad geweest. Er is nog een bataljon dienstplichtigen aangekomen van 7R.I. Vanavond nog naar de film geweest van George Formey. Het was een aardig ding. Gisteravond nog een brief van Ralph Voecks gekregen.

Dinsdag 26 nov.'46

Ik ben de laatste dagen aan de diarree. Vandaag flink gewerkt. Vannacht is er nog een aanval geweest door de TRI, Onze artillerie heeft het vuur beantwoord. Ik hoef vanavond niet op wacht en heb lichte dienst. Twee brieven gehad. Gerard en Jose gaan zich met de kerstmis verloven.

Vrijdag 29 nov'46

Ik voel me nog steeds niet in orde en heb een paar dagen lichte dienst. Ben vanmorgen naar de hospik geweest. Die zei:” ik zou proberen om mee op patrouille te gaan.” Ik kon meegaan als brenhelper. Het was een lange zware tocht. Op een heuveltop die we juist beklommen hadden, kreeg ik weer krampen en moest overgeven.

Henny van Oosterhout

Het verhaal van Huib Lankhuizen zoals het ook op de website te lezen is.

Klundert in Noord Brabant werd op 5 november 1944 bevrijd. Voor en na die bevrijding heeft Klundert zo onder vuur gelegen dat het dorp voor tweederde deel verwoest werd. We hebben toen drie dagen en nachten in de schuilkelders geleefd.
Maar ook na de bevrijding was het dorp niet veilig, omdat het in de vuurlijn van de Duitsers en geallieerden lag, daarom hebben we nog een paar weken bij familie in Zevenbergen gewoond. Mijn ouders zijn daar nog langer gebleven, maar ik ben in Januari 1945 weer

terug gegaan naar Klundert en heb mij toen bij de O.D., de Orde Dienst, in Klundert aangemeld

Na de bevrijding van Noord Brabant, was het verzet daar niet meer ondergronds en kwam het gezag in handen van de geallieerden. Dus de Binnenlandse Strijdkrachten, Verzet en Ondergrondse werden bovengronds, legaal dus. B.S. en andere organisaties van het verzet werden toen allemaal bij elkaar gevoegd en gingen onder de naam Orde Dienst verder. Er was een overgangperiode van militair gezag (Montgomery) en burgerregering.

Er was al een verzetsgroep in Klundert. Het was een kleine leefgemeenschap, iedereen kon iedereen en je wist ook wie bij het verzet was en wie niet. Praten deed je er niet over, maar je wist precies wat er gaande was aan verzetsactiviteiten in het dorp. Doordat ik al weigerde om mij te melden bij de arbeidsinzet, pleegde ik al verzet en moest daarom onderduiken. Mijn valse persoonsbewijs kreeg ik via het verzet in Klundert.

Na de bevrijding van Klundert, was ik werkeloos, mede door het onderduiken, en aangezien ik al op de hoogte was van het bestaan van de O.D. was voor mij de beslissing om mij aan te melden niet zo groot. Ook ging het een beetje van : "Nou als jij ga, ga ik ook" en er speelde ook wel een beetje jongensbravoure, hang naar het avontuur en ook wel vaderlandsplicht. Je wilde ook wat doen. Kijk, Klundert was een boerendorpje, dus al die soldaten waren behoorlijk interessant natuurlijk. Veel leuker als aardappels rooien en dergelijke.

Omdat ik al verzet had gepleegd en iedereen in Klundert alles van elkaar wist, dus ook wie er goed was of niet, heb ik geen security check gekregen, dat was niet nodig in mijn geval. Toen de bevrijders kwamen, namen die contact op met de ondergrondse, en de ondergrondse had zelf er al voor gezorgd dat er alleen maar betrouwbare burgers bij het verzet waren. Dus ik kreeg zomaar een geweer en er werd inderdaad alleen maar verteld waar ik kon eten en slapen en was gelijk militair.

De ordedienst stond onder bevel van de Canadese commandant van de Klundert. Die Canadese commandant was van het onderdeel 12th Manitoba Dragoons, ook wel bekend onder de naam 18th Armoured Car Regiment(12th)of the 2nd Canadian Corps.De staf van dit onderdeel zat in een van de herenhuizen aan de stadhuisring.

De O.D. stond onderleiding van een Nederlandse staf, waarvan heren Snijders en Lakerveld commandanten waren.Het onderdeel van de O.D. waar ik bij zat, was gehuisvest in de Villa Maria in Klundert. Deze villa diende als kazerne.

Wanneer je bij de O.D. in dienst kwam, kreeg je een Engels uniform, zonder de Engelse emblemen, dus gewoon kaal uniform. Je kreeg helemaal geen opleiding, maar je kreeg wel gelijk een wapen in je handen geduwd. Dat waren meestal buitgemaakte Duitse wapens. Je wapenkennis kreeg je tijdens je dienst van kameraden, waarvan er ook al voor de oorlog in het Nederlandse Leger geweest waren. Zij maakten je ook wel wegwijs wat je moest doen tijdens patrouille en wachtlopen.

De O.D. was in eerste instantie ontstaan uit ex-militairen, die zich het begin van de oorlog moesten overgeven en uit vaderlandslievendheid zich aaneensloten om verzet te plegen tegen de Duitsers. Tijdens het verloop van de oorlog kwamen hier steeds meer verzetslieden, leden van knokploegen en burgers bij. Het geheel werd als Ondergrondse Strijdkrachten aangeduid . Na de bevrijding hoefde het verzet niet meer ondergronds te gebeuren en is de naam veranderd in Orde Dienst.

In de kazerne Villa Maria, kon je, wanneer je dienst had, slapen en eten en daar was ook het wachtlokaal. Daar zaten degene die wacht hadden. Je ging vierentwintig uur op wacht en dan weer vierentwintig uur vrij. Wanneer je vrij was, sliep je gewoon thuis. Die vierentwintig uur op wacht lopen hield in dat je met twee man tegelijk een post bezet hield en daarmee de toegangswegen van Klundert in de gaten hield.

Die post was meestal in het laatste huis aan de rand van Klundert. Dus er waren meerdere posten rondom Klundert die tijdens zo'n wacht bezet werden.

Voordat je 's avonds om zes uur de post betrok, kreeg je een Engels wachtwoord. Dat was altijd een tweedelig woord. Meestal waren dat Engelse plaatsnamen. Dat wachtwoord moest je gebruiken wanneer je iemand in de buurt van de post hoorde of zag komen. Dat ging dan zo: Je riep: "Halt" en het begindeel van het wachtwoord, dan moest de andere partij het aanvullende woord teruggeven. Werd dit niet gedaan of klopte het antwoord niet, dan wist je dat er een vreemde de post naderde en moest je dan eventueel actie ondernemen, zoals aanhouden en opbrengen naar de wachtcommandant.

Ik weet nog één wachtwoord heel goed en dat was Tedford- Terris.

Begin maart is de O.D. Klundert overgegaan naar regio Roosendaal en is onder Nederlands commando gekomen. De eenheid Klundert werd toen uitgebreid met jongens vanuit Oud- Gastel, Roosendaal en omstreken.

In plaats van alleen Klundert te bewaken moesten er toen ook doelen buiten Klundert bewaakt worden. Voornamelijk langs de dijken van de rivieren, want daar probeerden de Duitsers steeds weer verkenners over te zetten om informatie over de activiteiten van geallieerden te krijgen.

Het gebeurde dus wel eens dat, wanneer ik wacht moest lopen langs de dijken, dat er inderdaad Duitsers rondslopen. Wanneer die Duitsers niet wisten dat de Canadezen ook niet dom waren en dat die een heel bewakingsstelsel langs de

dijken en kwelders hadden opgezet, gebeurde het dus dat ze het bewakingsstelsel activeerden. Dat bewakingsstelsel bestond uit "Tripflairs". Dat waren boxen gevuld met magnesium, waaruit spandraden liepen naar paaltjes in de dijk en de kwelders. Wanneer er dan een mof tegen die draad aan liep, sprong er een veiligheidspin uit de doos, waardoor het magnesium ontbrandde en de hele omgeving fel verlicht werd. Ja en dan moest er geschoten worden, tijd om te vragen wie er liep was er niet bij. Het was schieten of geschoten worden. Maar ja, die moffen waren ook niet dom, want die hadden voor de "Tripflairs" weer een foefje afgekeken van de Amerikanen. Een stok met daaraan een lap vooruit gestoken en dan maar lopen. Zodra de lap ergens bleef steken, wisten ze waar de draden gespannen waren. En zo keken ze van elkaar de technieken af, zoals het zetten van booby-traps in o.a. verlaten huizen. Bij deuren, lichtknoppen, kasten en vloeren. Zelfs in lijken van soldaten werden die boobytraps gezet. Wanneer ze een gesneuvelde makker dan wilden meenemen, ging de bom af. Maar volgens mij kwam dat boobytrappen niet bij ons in de buurt voor. En zo werd er door gepatrouilleerd tot en met de capitulatie van de Duitsers en heel Nederland bevrijd was.

Nederland was dus eindelijk vrij, maar wat moest je dan? De O.D. werd opgeheven en toen kon je kiezen, of je ging gewoon het burgerleven weer in of je kon overgaan naar het Nederlandse Leger, dat weer in opbouw was. Dit was dus nog steeds allemaal op vrijwillige basis. Pas in 1946 werd de verplichte dienstplicht weer ingevoerd. Ik heb toen gekozen om oorlogsvrijwilliger, OVW-er, te worden. Dat was in Mei 1945. Ik werd ingedeeld bij I-6 R.I met standplaats de Frederik Hendrik kazerne in Vught. Daar kregen we onze militaire opleiding die door de Engelsen werd gegeven.

Die kazerne was in 1939 tijdens de mobilisatie voor het Nederlandse leger gebouwd en is waarschijnlijk tijdens de oorlog door de Duitsers in gebruik geweest. Maar na de bevrijding van Zuid Nederland in gebruik geweest door de geallieerden tot mei 1945, waarna er weer Nederlandse troepen in zijn gekomen. De geallieerden hebben die kazerne tijdens de bevrijdingsacties gebruikt voor huisvesting en opslagplaats voor militaire goederen Toen ik net in die kazerne gelegerd was, waren de geallieerden nog druk bezig hun materialen aan het opruimen. Zo ook een grote berg munitie die achter de kazerne onder een groot dekzeil was opgeslagen. Omdat de zon er vol op scheen, hadden twee jongens van de mijnopruimingsdienst de opdracht gekregen om er nog een zeil overheen te trekken. Tijdens het uitvoeren deze opdracht is er iets verkeerd gegaan. Er was een grote explosie, waarbij twee doden waren gevallen. Deze twee jongens, Gerrit Aartsen en Bernard Welten zijn de volgende dag met militaire eer begraven op kerkhoven in Lage Zwaluwe. Van de kazerne lagen alle ruiten eruit. Heel veel jongens daar hebben toen

glaswonden bij opgelopen en moesten massaal naar het ziekenhuis in 's Hertogenbosch voor behandeling. Ik ook. Ik had een glasscherf in mijn bovenarm. We hebben nog gezocht naar het litteken, maar dat is nu toch wel een beetje vervaagd.

Tot aan mei '45, de bevrijding van heel Nederland en capitulatie van Duitsland, stond de O.D. onder Brits militair gezag, dus de overgang van de Orde Dienst naar OVW in Vught was niet erg groot. Je was al gewend aan de militaire regels en ordemaat. Alleen kwamen we nu onder Nederlands commando, maar nog steeds onder Brits gezag. Er was nog geen Nederlandse regering geformeerd en de krijgsmacht werd ook nog opnieuw opgebouwd. Dus een erg grote overgang was het eigenlijk niet, je rolde gewoon verder in het militaire wereldje.

Huib Lankhuizen

Al doende leerden wij

Twee begraafplaatsen lagen er tegenover het kamp in Tandjong. Een links, een rechts van de toegang. Naar wij begrepen, liever gezegd later leerden, waren het Chinese kerkhoven. Klassen beter dan de Hollandse. Monumentale grafstenen, steenomhulsels in een ovale vorm, grafhuizen bijna. Begrijpen wat Chinese graven voor Chinezen betekenen deden wij heel langzamerhand. Stap voor stap. Het was Jan Verdonschot ontgaan- vlijtig man als altijd die dag weer van alles te regelen had- dat er 'middags een stoet Chinezen naar het kerkhof was geweest. Parasollen, in onze ogen feestelijk geklede mensen die voedsel van allerlei soort met zich meedroegen dat op en bij de graven werd neergezet, gemurmel, zo uit de verte te horen. Een uur later vertrokken zij weer.

Jan Verdonschot ging na zessen de buurt verkennen. Je moet toch weten waar je je bevindt. Dat is ook goed als je wachtcommandant bent. Niemand wilde mee, maar Jan ging toch. Begraafenisplaatsen? Begraafenisplaatsen! Vreemd, nog nooit gezien, zulke dorpen, zulke steden haast. Wat een bouwwerken. En Fraai! Jan liep van de ene plek naar de andere. Wat zag hij daar? Keurig in schalen en schaaltes? Rijst, groenten en zowaar kip, een gebraden kip! Pas de volgende dag hoorde hij van een klacht die was ingediend, bescheiden doch dwingend geuit door een keurige chinees. Jan begreep eruit dat wat hij veroverd had niet voor hem bestemd was geweest. Jan zijn kennis van zaken weer met een stap vooruitgegaan.

Uit zelfportret 31° hupva vlammen over Java

In memoriam

Wederom zijn er na het verschijnen van ons boekje sobats ons ontvallen:

C.Verstegen uit Bleiswijk 4 september 2005

J. de Ruiter uit Breda

Wij condoleren de familie van deze sobat met het verlies en zullen onze weggevallen sobats tijdens onze eerst volgende reünie gedenken.

ziekenboeg:

Henny van Oosterhout is herstellende van een beroerte.
Wie stuurt eens een kaartje of e-mailtje naar hem?
H.G. van Oosterhout, Merelstraat 22, 6165 SZ Geleen
hvoosterhout@veteranen.nl

Jan de Graaf is ook herstellende van een beroerte.
Wie stuurt ook hem eens een kaartje of mailtje :
Jan de Graaf,60AGordonstreet, Ormiston Qld 4160 Australia
e- mail : lisadegraaf@digisurf.net.au

Sobat Coumans, is ook aan huis gebonden en wil toch graag in contact blijven met zijn sobats van 2-6 RI.
Wie schrijft hem eens een kaartje of briefje:
M.E. Coumans, Onder de Bomen 4, kamer 213, 6017 AL Thorn

jubilea

Op 17 december 2005 hernieuwden Jan en Lisa de Graaf uit Australie hun huwelijk. Wij wensen Jan en Lisa nog veel geluk met dit heugelijke feit. .

Jan en Lisa de Graaf,60AGordonstreet, Ormiston Qld 4160 Australia
e- mail : lisadegraaf@digisurf.net.au

Foto's en website

Op onze eigen website staan verhalen van sobats van 2-6RI.

Ik probeer onder ieder verhaal een fotootje te plaatsen van de gene die het heeft geschreven uit de Indië periode.

Ik ben nog op zoek naar een portret of pasfoto van de volgende sobats: Teun v.d. Adel, Gerrit van Gils, Kees Groen, sobat Farla, J.Vellinga, Gerard Offerman,, Kees Peters, Simons Boons, Jan van Asseldonk en van .Welsenes.

Ik scan de foto in en stuur de foto meteen weer terug.

U kunt de foto sturen naar het secretariaat, Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.

Marianne Lankhuizen

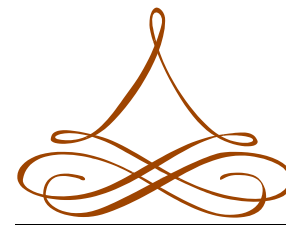
O.V.W-ers

Toen wij na vijf jaar oorlog op 18 september 1944 werden bevrijd, meldde ik mij spontaan bij de Binnenlandse Strijdkrachten. Uit het verzet geboren liep men rond met de gedachten van wraak en niet op de mensen die uit broodnood NSB-er waren geworden, maar op wraak op diegenen die miljoenen onschuldige mannen, vrouwen en kinderen hadden vermoord in de concentratiekampen.

Even spontaan meldde ik mij toen op 12 November 1944 als Oorlogsvrijwilliger, niet om die arme mensen in de Oost te bestrijden, want Indië was nog niet in beeld. Maar om dat onrecht wat ze miljoenen mensen hadden aangedaan te bestrijden. En ik denk dat ik hier uit naam spraak van alle OVW-ers die zich toen hebben gemeld. Toen op 15 augustus 1945 Soekarno de Republiek Indonesië uitriep en Nazi Duitsland verslagen was deed men een beroep op ons . Ik was toen gelegerd in Duitsland en kan me als de dag van gisteren herinneren dat mijn Cdt vroeg of ik een lange verbandakte wilde tekenen wat inhield dat ik overal ingezet kon worden ook in de overzeese rijkdelen. Zodoende zijn de meeste O.V.W.-ers uitgezonden via Malakka naar het toenmalige Nederlands Indië.

Niet dat ik hiermee wil zeggen dat ik geen Oorlogsvrijwilliger ben, integendeel, ik ben er nog steeds trots op dat ik me toen vrijwillig heb gemeld. En ben er ook trots op dat we toen in Indië iets goeds hebben gedaan ook al was het een verloren zaak. Veel arme kampongbewoners zullen met vreugde terugdenken als we, tijdens onze patrouille, met zakken vol brood en andere etenswaren, wat anders toch weggegooid werd, voor hun meenamen. Ook medicijnen en o.a verbandmiddelen. Ik wil hiermee zeggen dat toch trots ben Oorlogsvrijwilliger te zijn geweest.

A.J.v.d. Wetering., 3-II-6 RI
Eindhoven., Aug 2000

Oud-Strijder zijn:

“Oud strijder” zijn, wil méér zeggen,
dan jaar na jaar met veel talent,
een Vaderlandse krans neerleggen
aan een “vergeten” monument.

Het is een “bange” tijd herdenken
Toen jij, als jonge frontsoldaat
Meedogenloos de dood zag wenken
Voor velen kwam geen dageraad

“Oud Strijder” zijn wil meer beduiden,
dan gratis eten op een feest
Het is met waardigheid getuigen
Hoe hard de “oorlog “ is geweest.

Dankzij veel moed en veel ontbering
Werd iedere meter grond bevrijd
Die vrijheidsdaad verdient verering,
Ook nu nog in onze drukke tijd.

Al is zijn strijd sinds lang gestreden,
Al heeft het lot hem toen gespaard,
Zijn littekens uit het verleden,
nu nog “Eretkens” waard

Ingezonden M.v.d. Wetering

Uitnodiging voor reünie 2006

De reüniecommissie nodigt u uit tot het bijwonen van reünie in de Trip van Zoudtlandkazerne, De Lareyweg 19 te Breda.

Programma:

Datum :	donderdag 11 mei a.s.
Aankomst:	tussen 10.00 en 11.00 uur
Openingswoord	11.00 uur
Dodenherdenking	12.00- 12.30 uur
Na de herdenking worden er tot 14.15uur	Snack rondgedeeld en is de verkoop
	loten voor de loterij
Rijsttafel (uitgebreid)	14.15 uur
loterij	
Einde reünie	16..30 uur
Eigen bijdrage	€ 15,00 per persoon
Bijdrage bus	€ 2,50 p.persoon

Deze bijdrage kunt u storten op Rabobank 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6 RI.
Wim Veldman, M. de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel

Vergeet niet uw naamplaatje te dragen op de reünie.

Bus Reünie

Ook dit jaar is het weer mogelijk om met de bus naar de reünie te komen.

We vertrekken vanuit Maastricht

U moet wel even bij het secretariaat opgeven dat u met de bus mee wilt, dan weet de chauffeur hoeveel personen bij welke halte meegaan.

Opstapplaatsen en vertrektijden bus:

07.30uur Maastricht N.S. station
08.00uur Hoensbroek NS station
08.15uur Sittard N.S. station
08.45uur Roermond NS station
09.15uur Weert NS station
09.55uur Eindhoven De Valk restaurant
10.30uur Trip van Zoudtlandkazerne Breda
16.30uur Vanuit Breda
omgekeerde richting weer naar huis.

Vergeet u niet op te geven voor deze reis per bus. Buschauffeur wacht op aantal doorgegeven personen en gaat dan verder.

Zorgt u er voor dat u een legitimatiebewijs, rijbewijs of paspoort bij u heeft voor de toegang op de kazerne.

Vergeet uw naamplaatje niet.

In s c h r i j f f o r m u l i e r

Secr.reüniecommissie, Mevr.M. Lankhuizen,Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet

Ondergetekende:

Naam _____

Adres _____

Woonplaats + postcode _____

Wil met/ zonder echt/partner/begeleider aan deze dag deelnemen. *)

Naam echtgenote /partner/ begeleider: _____

_____ *)

Hij/ Zij staat op volgend diët: _____

*) Doorhalen wat niet van toepassing is

Datum _____ Handtekening: _____

Eventuele opmerkingen _____

Voor **de bus** aantal personen en opstapplaats vermelden en 2,50 p.p.extra op bankrekening overmaken met inschrijfgeld .

Aantal Pers.: _____. Opstapplaats: _____

Als u aan de reünie wilt deelnemen, dan moet u het formulier opsturen naar hierboven vermelde adres.

Deze bladzijde uitknippen, bevat het inschrijvingsformulier en dat moet u ingevuld opsturen naar:

De secretaresse. Mevr.M. Lankhuizen, Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.

Vergeet niet aan te geven of u wel of niet met de bus komt.

Denk om uw legitimatiebewijs!!!